

SENTINȚA CIVILĂ NR. 70
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 27 IANUARIE 2012
PREȘEDINTE : R C
GREFIER : F C

S-a luat în examinare cererea de suspendare a executării actului administrativ normativ promovat de reclamantul Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, împotriva pârâților Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Finanțelor Publice.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din 26.01.2012, care face parte integrantă din prezenta sentință, când pronunțarea asupra cererii s-a amânat pentru 27.01.2012.

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Timișoara sub nr.1689/59/2011 la data de 16.11.2011, reclamantul Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș a cerut, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Finanțelor Publice, suspendarea executării Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, în temeiul art. 14 alin.1 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, până la pronunțarea instanței de fond.

În motivare s-a arătat că în anexa nr.2 la menționatul ordin este prevăzut modelul statului de plată ce trebuie utilizat de unitățile de învățământ preuniversitar pentru calculul și plata salariului angajaților, în rubricile acestui model nefiind prevăzută expres sintagma „cotizație sindicat”, în privința deducerilor anterioare calculului impozitului pe venit.

Se arată că potrivit art. 57 alin.1 și 2 Cod fiscal și art. 24 din Legea dialogului social nr.62/2011, cotizația de sindicat se deduce din venitul bază de calcul, pentru determinarea impozitului pe venit, omisiunea indicată, din modelul statelor de plată aprobat prin ordinul ce face obiect al cererii de suspendare, făcând imposibilă aplicarea deducerii lunare de care beneficiază membrii de sindicat din învățământul preuniversitar pentru stabilirea bazei de impozitare. Consecința acestei omisiuni este că salariaților li se calculează un impozit mai mare decât cel datorat potrivit art. 57 Cod fiscal, aceștia încasând salarii nete mai reduse, fără acordul acestora și contrar dispozițiilor art.41 din Codul muncii și art. 24 din Legea dialogului social nr.62/2011.

Se mai arată că în modelul statelor de salarii anterior, aprobat prin Ordinul Ministrului Economiei și Finanțelor nr.3512/2008 privind documentele financiar contabile, erau prevăzute coloane speciale pentru „alte contribuții sau cheltuieli deductibile” și pentru „alte rețineri”, cotizația sindicală fiind reținută la prima dintre aceste rubrici, la cea din urmă fiind operate rețineri precum rate sau popri.

După intrarea în vigoare a Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 –

2445/15.09.2011, aceste rețineri nu se mai realizează, potrivit anexei nr.4 a acestui act normativ fiind implementat în unitățile de învățământ preuniversitar de stat sistemul informatic EDUSAL de calcul al drepturilor salariale, fiind impusă prezentarea statelor de plată a salariilor în formatul stabilit prin anexele nr.2 și 2A la ordin. Aplicația EDUSAL nu permite reținerea cotizației sindicale pe statele de plată, fiind astfel creată situația în care statele de plată aferente lunii octombrie 2011, deja elaborată de unitățile de învățământ la data de 1.11.2011, când a fost publicat în Monitorul Oficial ordinul a cărui suspendare se solicită, au fost invalidate, dispunându-se refacerea lor, fără reținerea cotizației sindicale, a contribuțiilor și a ratelor la CAR și la bănci. Din acest punct de vedere reclamantul susține că ordinul s-a aplicat cu încălcarea principiului neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin.2 din Constituția României și art.6 Cod civil, întrucât acesta nu putea fi aplicat în privința salariilor aferente lunii octombrie.

Reclamantul subliniază că aplicarea acestui ordin este de natură să genereze o pagubă iminentă atât organizației sindicale, cât și membrilor de sindicat, în privința acestora din urmă fiind diminuate veniturile lunare nete în medie cu 5 lei pentru fiecare salariat.

În ce privește organizațiile sindicale, se arată că acestea nu mai pot încasa cotizația sindicală, ceea ce le pune în imposibilitate de a funcționa din lipsa veniturilor necesare pentru plata obligațiilor pecuniare, respectiv pentru plata drepturilor salariale ale personalului angajat, sens în care se face referire la sumele datorate de reclamant lunar, făcându-se trimitere la înscrisurile doveditoare anexate. Se mai arată că sindicatul este afiliat la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, având obligația de a vira lunar o cotizație lunară de 1 leu/membru, imposibilitatea acestuia de încasare a sumelor din care se virează această contribuție atrăgând sancțiuni potrivit statutului federației.

În egală măsură, se face referire la obligația reclamantului de a achita impozite și sume lunare pentru contractele de pază încheiate, pentru facturile emise de furnizorii de utilități, pentru bazele turistice pe care le deține în proprietate. De asemenea, reclamantul arată că este obligat să avanseze sume considerabile de bani în calitate de partener în cadrul a două proiecte din Fondul Social European prin Programul Sectorial de Dezvoltare a Resurselor Umane 2007-2013, derulate în cofinanțare.

În fine, reclamantul arată că a îndeplinit procedura prealabilă impusă de art. 7 din Legea nr.554/2004, sens în care depune la dosar plângerile prin care a solicitat revocarea ordinului, fiecărui minister pârât.

Prin cererea depusă la dosar la data de 18.01.2012 reclamantul a precizat obiectul cererii, învederând că înțelege să solicite doar suspendarea executării dispozițiilor din anexele nr.2 și nr.4 ale Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011.

Prin întâmpinarea depusă la dosar pârâtul Ministerul Administrației și Internelor a solicitat respingerea cererii de suspendare, invocând excepția de litispendență în temeiul art. 163 Cod procedură civilă, cu referire la dosarul nr.9691/2/2011 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în care mai multe federații sindicale, între care și Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, au solicitat suspendarea executării Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, cererea având termen de judecată la 6.12.2011, amânat ulterior pentru termenul din 3.02.2012.

A mai fost invocată excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, cu motivarea că acesta acționează pentru valorificarea unui interes colectiv (al salariaților din unitățile de învățământ preuniversitar, membri ai acestei organizații sindicale), dispozițiile din art. 28 alin.1 și 2 din Legea sindicatelor nr.54/2003, care confereau calitate procesuală activă organizațiilor sindicale în astfel de situații, fiind abrogate prin art.224 din Legea dialogului social nr.62/2011. Aceasta din urmă lege permite organizațiilor sindicale să întreprindă acțiuni în justiție în numele membrilor lor doar pe baza unei împuterniciri scrise, care nu a fost prezentată de către reclamant, astfel încât nu i s-ar putea recunoaște acestuia calitate procesuală activă, raportat la dispozițiile art. 68, 69, 83 și 133 alin.1 Cod procedură civilă.

În susținerea excepției pârâțul a mai arătat că reclamantul nu poate face dovada unei vătămări în sensul art.1 alin.1 și art. 2 alin.1 lit. a din Legea nr.554/2004, în ce privește emiterea actului administrativ în privința căruia solicită suspendarea, existând posibilitatea ca membrii de sindicat să își achite personal cotizația sindicală, ipoteză în care reclamantul nu ar putea dovedi vreo vătămare legată de aplicarea actului.

În privința membrilor de sindicat, se susține că nu s-ar putea constata o eventuală vătămare a drepturilor lor, în condițiile în care aceștia vor primi integral drepturile salariale, în măsura în care își vor plăti cotizația sindicală.

Pe fond, s-a susținut că nu sunt întrunite cerințele art. 14 din Legea nr.554/2004, pentru admiterea cererii de suspendare, în condițiile în care reclamantul nu face referire la încălcarea unor norme legale la adoptarea actului administrativ cu caracter normativ, ci exclusiv la efectele pe care acesta le produce. S-a arătat că art.24 din Legea dialogului social nr.62/2011 face referire la cotizația sindicală deja achitată, pentru acordarea deductibilității din venitul brut realizat, pentru calculul impozitului pe venit, astfel încât nu s-ar putea constata în cauză încălcarea acestor dispoziții la adoptarea ordinului, că în actele normative în vigoare, referitoare la încadrarea și salarizarea personalului din învățământ nu este prevăzută obligația structurilor financiar contabile de a reține în statele de plată a salariilor personalului sumele arătate de reclamant (cotizații sindicale, rate, popriri), ori de a le vira în contul unor organizații sindicale sau a altor persoane juridice, că Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr.3512/2008, la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată a fost emis în temeiul art. 25 alin.2 din Legea contabilității nr.82/1991, reprezentând doar un instrument tehnic de întocmire și utilizare a documentelor financiar contabile, neavând legătură cu modalitatea de plată a cotizației de sindicat, că potrivit susținerilor reclamantului, unitățile de învățământ ar trebui să efectueze rețineri pentru care nu au temei legal, raportat la dispozițiile Codului muncii, Codului de procedură fiscală, că în esență nu poate fi identificată o aparență de nelegalitate a ordinului ce face obiect al cererii, respectiv un caz bine justificat pentru suspendarea executării sale.

Cât privește paguba iminentă la care reclamantul face referire, pârâțul subliniază că membrii de sindicat au posibilitatea de a achita cotizația sindicală și de a prezenta această dovadă angajatorului înainte de întocmirea statului de plată, beneficiind astfel de deducere pentru stabilirea bazei impozabile și, implicit, a impozitului pe venitul din salarii, astfel încât nu se poate reține că aceste persoane fizice ar încerca vreun prejudiciu material ori că organizațiile sindicale ar fi private de posibilitatea de a încasa veniturile din cotizații.

Răspunzând la aceste apărări, reclamantul a învederat că Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 a fost inițiat și adoptat fără consultarea prealabilă a federațiilor sindicale reprezentative la nivel de sector învățământ, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 41 alin.5 din Constituția României, art. 133 alin.1 și art.148 alin.1 din Legea

dialogului social nr.62/2011, art.4, 14, art.95 alin.1 din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ.

În susținerea acestor afirmații, reclamantul face trimitere la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care au fost anulate acte administrative cu caracter normativ, ca urmare a nerespectării prevederilor Contractului Colectiv de Muncă menționat.

De asemenea s-a mai arătat că Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 încalcă prevederile art. 95 alin.1 din Legea educației naționale nr.1/2011, stabilind obligația inspectoratelor școlare de a aviza statele de plată elaborate de unitățile de învățământ, în afara atribuțiilor enumerate limitativ prin această lege în privința inspectoratelor școlare, că acesta contravine dispozițiilor art. 57 alin.1 și 2 Cod fiscal și art. 24 din Legea dialogului social nr.62/2011, în condițiile în care prin contractele individuale de muncă și prin adeziunile la sindicat, s-a exprimat acordul salariaților pentru reținerea cotizației sindicale pe statul de plată, corelativ obligației unităților de învățământ angajatoare, de a opera reținerea și de a vira sumele în conturile organizațiilor sindicale, ale băncilor, CAR, după caz, omisiunea de efectuare a acestei rețineri fiind de natură să pună în discuție organizațiile sindicale din învățământ și pe membrii acestora într-o situație de discriminare față de ceilalți salariați din sectorul bugetar.

Cât privește susținerile pârâtului Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, referitoare la lipsa unei vătămări în cazul reclamantului, s-a arătat că, deși Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 nu interzice în cuprinsul său reținerea cotizației sindicale, a altor contribuții și a ratelor la CAR și la bănci, aceste rețineri nu se mai operează după intrarea sa în vigoare, acestea devenind neoperaționale, datorită aplicației EDUSAL, impusă prin anexa nr.4 la ordin, realizatorul acestuia precizând expres că menționatele rețineri nu pot fi operate de către școli, în varianta actuală a aplicației.

Reclamantul concluzionează că se află în prezența unei situații de pagubă iminentă, atât personal, cât și în privința membrilor de sindicat, sens în care depune a depus la dosar extrase de cont, pentru a dovedi diminuarea veniturilor sale pentru lunile octombrie 2011 – ianuarie 2012.

La rândul său a depus la dosar întâmpinare în cauză pârâtul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, care a invocat în apărare excepția lipsei capacității procesuale a reclamantului, ca urmare a omisiunii acestuia de a-și îndeplini obligația impusă de art. 219 din Legea dialogului social nr.62/2011, de transcriere în Registrul special al federațiilor și confederațiilor sindicale al Tribunalului Municipiului București, excepția lipsei calității procesuale active a acestuia, cu motivarea că nu au fost identificați membrii de sindicat care au împuternicit sindicatul să promoveze cererea, excepția inadmisibilității acțiunii, pentru lipsa plângerii prealabile, excepția lipsei de interes în promovarea cererii, dat fiind că o solicitare cu același obiect a fost promovată de Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” în dosar nr.9691/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București, susținând pe fond că nu s-au dovedit în speță condițiile impuse de art. 14 din Legea nr.554/2004, pentru suspendarea executării actului administrativ cu caracter normativ, în condițiile în care cotizația sindicală se încasează potrivit legii numai de la membrii de sindicat, fără existența unei obligații de reținere a acesteia de pe statele de plată, în sarcina unităților de învățământ angajatoare.

Pârâtul Ministerul Finanțelor Publice a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii ca inadmisibilă iar în subsidiar ca neîntemeiată, cu

motivarea că nu s-a făcut dovada plății unei cauțiuni în condițiile art. 215 alin.2 Cod procedură fiscală, aferente suspendării, nefiind dovedite condițiile impuse de art. 14 din Legea contenciosului administrativ pentru suspendarea efectelor actului administrativ cu caracter normativ.

În probațiune s-au depus la dosar următoarele înscrisuri: copie de pe cererea de suspendare a executării Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, promovată în dosar nr.9691/2/2011 al Curții de Apel București, sentința Judecătorei Timișoara prin care s-a acordat personalitate juridică Sindicatului Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, adresa emisă de Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, care atestă afilierea sindicatului reclamant la această federație, hotărârea Tribunalului București, Secția a IV-a civilă, prin care s-a constatat reprezentativitatea Federației Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, dovada înregistrării acestei federații la Registrul special ținut la Tribunalul București, tabel cu semnături în care membrii de sindicat își dau acordul pentru promovarea prezentei cereri de chemare în judecată și împuternicesc sindicatul să îi reprezinte în instanță, contracte individuale de muncă în care este prevăzută expres obligația angajatorului de a reține de pe statul de plată cotizația sindicală, adeziuni la Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, prin care membrii își dau acordul pentru reținerea cotizației sindicale pe statul de plată, adrese ale sindicatului către ministerele pârâte, prin care s-a îndeplinit procedura prealabilă, adresele pârâtelor prin care s-a răspuns la plângerile prealabile și adresa emisă de Inspectoratul Școlar al Județului Timiș nr. 337/24.01.2012, copii ale unor state de plată pe lunile noiembrie și decembrie 2011, stat de salarii pentru luna august 2011 emis de Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, facturi pentru plata utilităților emise pe seama reclamantului, dovezi privind impozitele datorate de acesta, adresa emisă de Președintele SIVECO România înregistrată la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” sub nr.515/7.11.2011, ordinul a cărui anulare se solicită, cu anexele nr.1 - 4, Contract Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ 2007-2008, jurisprudență ÎCCJ, extrase de cont emise de BCR privind pe Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, dovezi privind stadiul de soluționare al dosarului nr.9691/2/2011 al Curții de Apel București.

Analizând cu prioritate excepțiile invocate în apărare, în condițiile și ordinea reglementată de art. 137 Cod procedură civilă, instanța reține că acestea sunt nefondate, față de următoarele considerente:

În ce privește excepția de litispendență, instanța constată că prin înscrisurile depuse la dosar în ședința publică din 26.01.2012, pârâtele au dovedit că pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, se află în curs de soluționare cererea promovată de mai multe federații sindicale din învățământ, între care Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, pentru suspendarea executării Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ, în contradictoriu cu ministerele emitente ale actului.

Raportat la dispozițiile art. 163 alin.1 Cod procedură civilă se pune deci problema în speță dacă există identitate de părți între cererea de față și cea promovată la Curtea de Apel București, cu termen de soluționare la 3.02.2012 (fila 142 dosar), fiind evident că cele două cereri au obiect și cauză identică.

Dacă în privința pârâților identitatea cerută de art. 163 alin.1 Cod procedură civilă se verifică cu ușurință, în privința reclamantilor această identitate nu poate fi

stabilită, contrar susținerilor formulate în apărare de către pârâți. În esență, aceștia susțin că Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș este afiliat la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, (aspect confirmat de adresa emisă de federație sub nr.23/19.01.2012, depusă la dosar în ședința publică din 26.01.2012), astfel încât efectele pe care le-ar produce hotărârea pronunțată în dosarul Curții de Apel București s-ar extinde asupra tuturor membrilor organizațiilor sindicale afiliate la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, inclusiv membrii Sindicatului Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș.

Instanța constată însă că organizația sindicală reclamantă este o persoană juridică de sine stătătoare, a cărei personalitate juridică este atestată de sentința civilă nr.63/27.02.1990 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr.72/PJ/1990, ale cărei efecte juridice subzistă chiar după intrarea în vigoare a Legii dialogului social nr.62/2011, potrivit art. 219 alin.1 al acestei legi.

Potrivit art. 41 alin.2 din Legea dialogului social nr.62/2011, care preia dispozițiile similare din Legea nr.54/2003, federațiile sindicale sunt formate prin asocierea a două sau mai multe organizații sindicale din aceeași ramură, acestea căpătând personalitate juridică după parcurgerea procedurii de înregistrare, potrivit art. 42 alin.1 din aceeași lege. Aceste texte legale justifică concluzia că federația, constituită prin asocierea a două sau mai multe organizații sindicale, este o persoană juridică distinctă de organizațiile ce o compun, fiind subiect de drepturi și obligații proprii, diferite de cele ale persoanelor juridice ce s-au asociat pentru formarea sa.

Astfel fiind, trebuie concluzionat că reclamantul este o persoană juridică distinctă de Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, astfel încât afilierea sa la federație nu semnifică dobândirea calității de reclamant într-o cauză promovată de aceasta din urmă, în același mod în care nu se poate considera că o acțiune promovată de o persoană juridică ar avea ca titulari persoanele fizice care s-au asociat pentru constituirea sa, calitate de reclamant subzistând doar în privința persoanei juridice ce a inițiat demersul judiciar.

În speță, deci, împrejurarea că reclamantul este sindicat afiliat la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” nu este de natură să îl împiedice pe acesta să promoveze în nume propriu o cerere identică celei introduse de federație, în calitate sa de subiect de drept distinct de forma de asociere sindicală, în nume propriu și în numele membrilor de sindicat, în același mod în care promovarea unei atari cereri de către o organizație sindicală nu ar putea împiedica federația la care aceasta a aderat sau pentru formarea căreia s-a asociat să acționeze în mod distinct, atâta timp cât cele două entități au personalitate juridică distinctă, sunt recunoscute de lege ca subiecte de drept distincte, neputând fi stabilită identitatea de părți între cauzele astfel aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

Împrejurarea că efectele unei hotărâri pronunțate asupra unei cereri introduse de federație s-ar produce în privința tuturor membrilor organizațiilor sindicale ce s-au asociat pentru constituirea sa ori care au aderat la aceasta nu este de natură să conducă la concluzia contrară, acest aspect fiind legat exclusiv de efectele hotărârilor judecătorești în cazul acțiunilor promovate în interes colectiv, iar nicidecum de condițiile de promovare și elementele acțiunii civile.

Va fi deci respinsă excepția de litispendență, respectiv solicitarea de trimitere a cauzei pentru a fi alipită celei promovate la Curtea de Apel București, urmând a se analiza excepția de inadmisibilitate a cererii, pentru lipsa plângerii prealabile.

Este adevărat că art. 14 alin.1 din Legea nr.554/2004 impune introducerea cererii de suspendare după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, cu solicitarea de revocare a acestuia, această condiție se constată însă îndeplinită în cauză, în condițiile în care reclamantul a atașat cererii de chemare în judecată (filele 8-19) plângerile prealabile adresate distinct fiecărui minister pârât, în

calitatea sa de emitent al ordinului comun, pentru termenul de judecată din 26.01.2012, fiind depuse la dosar și adresele prin care s-a răspuns la aceste plângeri, respectiv adresele emise de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului sub nr.19151/19.12.2011 și de Ministerul Finanțelor Publice, sub nr. 249104/29.11.2011.

Instanța constată că prin depunerea la dosar a acestor înscrisuri s-a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile reglementate de art.7 din Legea nr. 554/2004, impusă de art. 14 alin.1 din același act normativ.

Trecând deci și peste această excepție, urmează ca instanța să analizeze excepția de inadmisibilitate a acțiunii, invocată de pârâtul Ministerul Finanțelor Publice cu referire la dispozițiile art. 215 alin 2 Cod procedură fiscală, privind omisiunea reclamantului de a face dovada consemnării unei cauțiuni de 2.000 de lei, aferentă cererilor de suspendare al căror obiect nu este evaluabil în bani.

Instanța constată că excepția astfel invocată este evident nefondată, în condițiile în care în cauză nu s-a solicitat suspendarea executării unui act administrativ fiscal, astfel încât cererea reclamantului nu face obiect de aplicare a prevederilor art. 215 alin.2 Cod procedură fiscală, iar art. 14 din Legea nr.554/2004 nu impune plata unei cauțiuni pentru soluționarea cererii de suspendare a executării unui act administrativ ce nu are caracter fiscal, nefiind emis în aplicarea legislației fiscale, cum este cazul în speță.

În acest sens, instanța are în vedere faptul că Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 a fost emis pentru validarea fluxurilor financiare pentru cheltuielile de personal în învățământul preuniversitar de stat, în executarea dispozițiilor art.6 alin.1 și 2 din Legea nr.284/2010 și Legea nr.285/2010, legi care vizează salarizarea personalului plătit din fonduri publice, astfel încât nu ar putea fi considerat un act administrativ fiscal, în sensul art.41 Cod procedură fiscală, nefiind emis pentru stabilirea unor obligații în cadrul unui raport de drept fiscal, obligații de plată a unor creanțe fiscale.

Respingând această excepție, instanța va lua în analiză excepția privind lipsa capacității procesuale de exercițiu a sindicatului reclamant, invocată în apărare de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Nu pot fi reținute susținerile acestui pârât potrivit cărora omisiunea organizației sindicale reclamante de a solicita transcrierea în Registrul special al federațiilor și confederațiilor sindicale al Tribunalului Municipiului București, potrivit art. 219 alin.2 din Legea dialogului social nr.62/2011 ar atrage pierderea personalității sale juridice, raportat la dispozițiile art. 25 din noul Cod civil, aprobat prin Legea nr.287/2009.

În fapt, se poate observa cu ușurință că dispozițiile art. 219 alin.2 din Legea dialogului social nr.62/2011 de care se prevalează pârâtul vizează doar federațiile sindicale, care și-au dobândit personalitatea juridică la tribunalele județene în condițiile legislației anterioare, iar nicidecum organizațiile sindicale de bază, hotărârile judecătorești de dobândire a personalității lor juridice fiind menținute în mod expres ca valabile în primul paragraf al textului legal amintit. În privința reclamantului, dat fiind că este o simplă organizație sindicală constituită în baza Legii privind asociațiile și fundațiile din 6.02.1924, prin sentința civilă nr.63/27.02.1990 a Judecătorei Timișoara, dată în dosar nr.72/PJ/1990, trebuie concluzionat că această hotărâre își menține efectele, reclamantul având recunoscută legal personalitatea juridică și, implicit capacitatea procesuală de exercițiu, respectiv dreptul de a promova cereri în instanță, potrivit art. 41 Cod procedură civilă.

Va fi deci respinsă și această excepție urmând a se analiza excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, invocată de pârâtii Ministerul Educației,

Cercetării, Tineretului și Sportului și Ministerul Administrației și Internelor, prin întâmpinare.

În esență, pârâții susțin că organizația sindicală reclamantă poate promova cererea de față în numele membrilor săi, dar numai pe baza unei împuterniciri scrise din partea acestora, identificându-i nominal în acțiune, potrivit art. 28 alin.2 din Legea dialogului social nr.62/2011.

Aceste susțineri sunt nefondate. În fapt, din considerentele cererii promovate se poate deduce că Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș a inițiat prezentul demers judiciar prevalându-se atât de un interes propriu, cât și de un interes colectiv, al membrilor săi. În acest sens, este de reținut că pârâțul Ministerul Administrației și Internelor a observat în mod corect că cererea reclamantului este promovată pentru protecția unui interes colectiv.

În măsura în care organizația sindicală titulară a cererii se prevalează de un interes personal, făcând referire la o vătămare ce i s-a produs prin actul administrativ la a cărui suspendare tinde, prin efectele pernicioase produse în patrimoniul său ca subiect distinct de drepturi și obligații, este evident că acesta are calitate procesuală activă, raportat la dispozițiile art.1 alin. 1 și art. 8 alin.1 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, identificându-se subiectului activ din raportul juridic dedus judecății. Se pot identifica în cererea introductivă susținerile reclamantului referitoare la o atare vătămare proprie, care corespunde unui interes personal în promovarea cererii, anume cele referitoare la modul în care este diminuat patrimoniul său ca urmare a aplicării dispozițiilor Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, respectiv prin punerea sa în imposibilitate de a încasa cotizațiile sindicale și de a onora obligațiile pecuniare proprii. Instanța conchide, pe baza acestor susțineri, că cererea pendinte este, cel puțin parțial, promovată de reclamant în nume propriu, pentru protejarea unui interes personal, acesta justificând în acest mod calitatea sa procesuală activă, pentru promovarea unei cereri menite să protejeze un interes individual personal.

Pe de altă parte însă, instanța constată că pot fi identificate în considerentele cererii introductive alegații referitoare la vătămarea produsă de actul administrativ spre suspendarea efectelor căruia se tinde, membrilor organizației sindicale, rezultând astfel că ne aflăm și în situația în care dreptul la acțiune este exercitat de un grup, ce urmărește realizarea unui interes colectiv.

După cum s-a reținut în literatura de specialitate, este îndeplinită condiția de exercitare a acțiunii civile privind calitatea procesuală activă chiar în cazul în care interesul spre protejarea căruia se tinde nu este personal, fiind înlocuit cu unul colectiv, dacă legea acordă expres calitate procesuală activă grupului. În doctrină este exemplificat tocmai cazul sindicatelor care acționează uneori fără să urmărească valorificarea unor drepturi substanțiale proprii, ci a unor drepturi ale aderenților, aceștia din urmă fiind destinatarii regulilor de drept ce se urmăresc a fi valorificate.

În speță, destinatari ai normelor Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 sunt salariații din învățământul preuniversitar, inclusiv membrii Sindicatului Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, reclamantul acționând însă pentru protejarea interesului lor colectiv.

Or, în art. 28 alin.1-2 din Legea dialogului social nr.62/2011, s-a statuat că „organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă, precum și din acordurile privind raporturile de serviciu ale

funcționarilor publici, în fața instanțelor judecătorești, organelor de jurisdicție, a altor instituții sau autorități ale statului, prin apărători proprii sau aleși. În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1), organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, în baza unei împuterniciri scrise din partea acestora. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată în mod expres”.

La al treilea paragraf al textului legal citat, de care se prevalează pârâtele, legiuitorul a prevăzut însă că „în exercitarea atribuțiilor prevăzute de alin. (1) și (2), organizațiile sindicale au calitate procesuală activă”. În acest mod a fost îndeplinită cerința identificată în literatura de specialitate de acordare prin lege în beneficiul grupului (a organizației sindicale) a calității procesuale active, în acțiunile prin care se urmărește realizarea unui interes colectiv, cum este cazul de față, împrejurare față de care trebuie concluzionat că reclamantul justifică în speță calitatea sa procesuală activă și în privința susținerilor care vizează efectele actului administrativ cu caracter normativ față de membrii de sindicat.

De asemenea, instanța conchide că nu se află în situația în care acțiunea a fost promovată de reclamant în calitate de reprezentant al membrilor de sindicat, situație vizată de art. 28 alin.2 teza I din Legea dialogului social nr.62/2011, pentru a fi necesară indicarea în cererea de chemare în judecată a numelui acestor persoane fizice, ca reclamantți, față de care să se producă efectele hotărârii judecătorești, respectiv, citarea acestora în cauză, aceste efecte urmând a se produce în privința lor ca urmare a faptului că cererea a fost promovată pentru protecția interesului lor colectiv.

Se va respinge deci și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, constatându-se că este neîntemeiată și excepția privind lipsa de interes a cererii, pentru argumentele deja expuse, referitoare la interesul personal și interesul colectiv pentru protecția cărora a acționat reclamantul.

Excepția lipsei de interes nu poate fi reținută nici ca urmare a faptului că Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret” a promovat la rândul său o cerere cu obiect similar, nefiind de conceput ca înregistrarea unei acțiuni în justiție de către un subiect distinct de drept să lipsească de interes demersul judiciar al altuia. În fapt, în literatura de specialitate s-a reținut că interesul, ca o condiție de exercitare a acțiunii civile, să fie legitim, născut și actual, personal și direct, aceste condiții analizându-se strict în raport cu cererea de chemare în judecată luată în analiză, iar nicidecum prin raportare la un alt demers judiciar. În situația concretă din cauză se constată că aceste condiții se verifică în privința cererii reclamantului, potrivit argumentelor deja expuse, acesta urmărind un folos practic personal, pentru a acționa, folos ce nu este înlăturat de faptul că pentru obținerea sa a acționat separat și federația la care Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș a aderat, câtă vreme acea acțiune nu a fost admisă până în prezent.

Constatând astfel că excepțiile invocate în apărare nu sunt fondate, în aplicarea dispozițiilor art. 137 alin .1 și 2 Cod procedură civilă, instanța urmează să le respingă, precum și să treacă la analizarea cererii de suspendare pe fondul său.

Din actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarea stare de fapt:

În Monitorul Oficial al României partea I, nr.772/1.11.2011 a fost publicat Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, privind validarea fluxurilor financiare pentru cheltuielile de personal în învățământul preuniversitar de stat, care precizează în art. 6 alin.2 că „formatele statelor de personal, statelor de plată a salariilor și statelor de plată a avansurilor pentru concediile de odihnă...sunt prevăzute în anexele nr.1, 2, 2A...care fac parte integrantă din prezentul ordin”, iar în

art. 6 alin. 4 arată că „plata tuturor drepturilor salariale aferente personalului din unitățile de învățământ, calculate în condițiile legii, se va face respectând prevederile prezentului ordin”..

În anexa nr.2 la ordin este cuprins modelul statelor de plată pe baza cărora se stabilesc drepturile salariale ale angajaților din învățământul preuniversitar de stat, cuprinzând o rubricăție distinctă privind: salariul brut realizat, indemnizațiile suplimentare cuvenite, contribuțiile individuale ce se rețin din salariul brut, salariul net, reținerile din acesta referitoare la pensia alimentară și titlurile executorii, restul de plată (filele 52-56).

În anexa nr.4 la acest ordin s-a arătat că „pentru facilitarea operațiunilor de avizare a statelor de personal și a statelor de plată a salariilor/statelor de plată avansuri concedii de odihnă, așa cum sunt descrise în ordin, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, denumit în continuare MECS, pune la dispoziția inspectoratelor școlare și a unităților de învățământ preuniversitar de stat sistemul informatic EDUSAL de calcul al drepturilor salariale”(fila 58).

În aplicarea acestor dispoziții legale, începând cu salariile aferente lunii octombrie 2011, după data publicării în Monitorul Oficial al Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, unitățile din învățământul preuniversitar de stat au implementat aplicația informatică EDUSAL, pentru calculul drepturilor salariale ale angajaților.

Din adresa nr.337/24.01.2012 emisă de Inspectoratul Școlar Județean Timiș, depusă la dosar atașat concluziilor scrise la termenul de judecată din 26.01.2012, instanța reține că, pe raza Județului Timiș, unde activează salariații membri ai sindicatului reclamant, dispozițiile ordinului a cărui suspendare se solicită au fost interpretate în sensul că „în aplicația EDUSAL nu există posibilitatea reținerii pe statul de plată a cotizației pentru sindicat”, respectiv că „începând cu luna noiembrie 2011, în aplicația EDUSAL se introduc seria și numărul chitanțelor primite de către membri de sindicat în momentul în care achită cotizația sindicală, precum și suma care a fost plătită, în vederea deducerii acestuia din impozitul pe venit, conform legislației în vigoare”.

În sensul că cotizațiile sindicale se deduc din salariul brut al angajaților din învățământul preuniversitar, pentru calculul impozitului pe venit, pe baza chitanțelor care dovedesc plata directă către organizațiile sindicale a cotizațiilor, sunt și susținerile părților, care au depus la dosar state de plată aferente lunilor noiembrie și decembrie 2011, pentru a exemplifica modul în care operează deducerile menționate, după intrarea în vigoare a Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, respectiv după implementarea aplicației informatice EDUSAL.

Raportat la starea de fapt mai sus descrisă, instanța constată că cererea reclamantului apare întemeiată, în speță fiind întrunite condițiile impuse de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pentru a se dispune suspendarea solicitată.

În acest sens, instanța constată îndeplinite în cazul reclamantului condițiile procedurale impuse de art. 15 din Legea nr. 554/2004 pentru admiterea cererii de suspendare, sesizarea autorităților publice care au emis actul cu o cerere de revocare, în procedura reglementată de art. 7 din Legea contenciosului administrativ (filele 8-19).

De asemenea, instanța apreciază că reclamantul a dovedit existența unui caz bine justificat pentru luarea măsurii de suspendare solicitate, în sensul definit de art. 2 lit. t din Legea nr. 554/2004, anume, împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ contestat.

În practica judiciară și literatura de specialitate s-a reținut că aspectele de legalitate ale actelor administrative fiscale care ar putea justifica suspendarea executării în condițiile art.14 din Legea nr.554/2004 vizează exclusiv condițiile de valabilitate privind competența autorității emitente, privind procedura de emitere și cerințele de formă ale acestuia, iar nicidecum cerințele de drept material, referitoare la respectarea actelor normative în baza cărora actul administrativ este emis.

Prin urmare, instanța apreciază că este legal investită să analizeze în cauză doar aspectele de legalitate în privința Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, în sensul restrâns la care face referire art.2 lit. t din Legea nr.554/2004, astfel încât nu ar putea fi reținute pentru a se stabili existența unui caz bine justificat de suspendare a executării alegerile referitoare la modul de executare a actului administrativ cu caracter normativ, la data de la care acesta a fost aplicat, la temeinicia acestuia, în raport cu dispozițiile art. 95 alin. 1 din Legea educației naționale nr. 1/2011, la caracterul său discriminatoriu, prin instituirea unui tratament diferit în privința salariaților din învățământul preuniversitar de stat, comparativ cu alți salariați bugetari, inclusiv din învățământul superior de stat..

În schimb, instanța de contencios administrativ este îndreptățită să analizeze aparența de legalitate a actului administrativ cu caracter normativ în aspectele care vizează respectarea procedurii legal impuse pentru adoptarea sa. În legătură cu acest aspect, reclamantul face referire la încălcarea obligației instituite în sarcina părâtului Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, prin art. 4 alin. 2 din Contractul Colectiv de Muncă la Nivel Ramură Învățământ, de a consulta federațiile semnatare ale contractului colectiv, la inițierea unui act normativ care privește relațiile de muncă din sistemul național de învățământ.

Instanța reține însă că acest aspect de nelegalitate nu pare a se verifica în cauză, în condițiile în care nu s-a dovedit, cel puțin în aparență, că dispozițiile citate din cuprinsul Contractului Colectiv de Muncă la Nivel Ramură Învățământ – 2007-2008 (filele 61-64) produc efecte în cursul anilor 2011-2012. Dimpotrivă, raportat la clauzele înscrise în art. 9 alin. 1 și 2 din menționatul contract colectiv, în aparență, acesta și-a încetat efectele juridice, astfel încât nu s-ar mai putea reține existența unei obligații de consultare a organizațiilor sindicale la inițierea unui act normativ în sarcina părâtului Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, chiar dacă acesta vizează relațiile de muncă din sistemul național de învățământ.

Instanța apreciază, deci, că din acest punct de vedere nu s-a făcut dovada existenței unui caz bine justificat pentru suspendarea executării anexelor 2 și 4 ale Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, în ciuda practicii judiciare depuse la dosar de către reclamant (filele 65-93), neputându-se considera, că aceasta ar confirma efectele contractului colectiv în cursul anului 2011, în condițiile în care sentințele invocate analizează legalitatea unor acte normative emise până în anul 2009.

În schimb, condiția existenței unui caz bine justificat pentru suspendarea executării ordinului pare să se verifice în speță cu privire la aspectele de formă a actului administrativ.

Deși, astfel cum cu temei susțin pârâtele în cauză, Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 nu exclude în mod expres deducerea cotizației sindicale din venitul brut al salariaților din învățământul preuniversitar, prin includerea în cuprinsul său a modelelor statelor de plată a salariilor, din anexa nr. 2, precum și prin

dispoziția din art.1 a anexei nr. 4, care vizează obligația de calcul a salariilor prin sistemul informatic EDUSAL, acesta face greu de aplicat, dacă nu imposibil, dispozițiile art. 24 din Legea dialogului social nr.62/2011 și art. 57 Cod fiscal, referitoare la deducerea cotizațiilor sindicale plătite din venitul brut, pentru determinarea impozitului pe venitul din salarii.

Instanța reține că, potrivit art. 24 din Legea dialogului social nr. 62/2011, „cotizația plătită de membrii de sindicat este deductibilă în cuantum de maximum 1% din venitul brut realizat, potrivit prevederilor Codului fiscal”, în timp ce art. 57 Cod fiscal stabilește, pentru determinarea impozitului pe venitul din salarii, că „beneficiarii de venituri din salarii datorează un impozit lunar, final, care se calculează și se reține la sursă de către plătitorii de venituri. (2) Impozitul lunar prevăzut la alin. (1) se determină astfel: a) la locul unde se află funcția de bază, prin aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul determinate ca diferență între venitul net din salarii, calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni, și următoarele: - deducerea personală acordată pentru luna respectivă; - cotizația sindicală plătită în luna respectivă”.

Legiuitorul a stabilit expres, deci, dreptul membrilor de sindicat de a beneficia de o reducere a bazei impozabile, pentru calculul impozitului pe veniturile obținute din salarii, prin deducerea cotizației sindicale plătite în luna respectivă.

Este adevărat că textele normative citate fac referire la o cotizație sindicală achitată deja și că nu instituie vreo obligație a angajatorului de a opera reținerea acestei cotizații pe statul de plată a salariilor. Tot atât de adevărat este însă că, cel puțin în aparență, în forma lor actuală, dispozițiile din anexele 2 și 4 ale Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011 nu par să permită deducerea cotizației nici pe baza chitanței care dovedește plata cotizației în mod direct de către salariați.

Astfel, instanța observă că, pentru calculul impozitului pe venit, în coloana corespunzătoare din tabelul modelului statului de plată a salariilor lunare, sunt menționate doar: „contribuție individuală asigurări de sănătate (5,5%), venit net, deducere personală, pensie facultativă deductibilă, diferențe venituri pentru deducerea personală, venit bază de calcul, impozit (16%)”. Se remarcă faptul că tabelul enumără limitativ deducerile din venitul brut care se pot opera, în scopul determinării și reținerii impozitului pe venit, între acestea neputând fi identificate cotizațiile sindicale, chiar plătite deja și dovedite cu chitanță de către salariații membri de sindicat.

În mod similar, în recapitulația statelor de plată a salariilor, sunt enumerate limitativ explicațiile termenilor din cuprinsul tabelelor, iar la pozițiile 12 – 15.4, după salariul brut, nu este indicată vreo rubrică ce să permită deducerea cotizației sindicale plătite, anterior determinării impozitului pe venitul din salarii.

Instanța conchide că, cel puțin în aparență, omisiunea în discuție este de natură să încalce dreptul membrilor de sindicat de a beneficia de deducerea cotizației sindicale, din venitul brut, la calculul impozitului pe venitul din salariu, drept instituit de art. 24 din Legea dialogului social nr.62/2011 și art. 57 Cod fiscal.

De altfel, această concluzie pare a fi confirmată de adresa emisă de producătorul aplicației informatice EDUSAL, SIVECO România, înregistrată la Federația Sindicatelor din Învățământ „Spiru Haret”, sub nr. 515/07.11.2011 (fila 48), care menționează că „singurele categorii de rețineri din salariu efectuate de școli sunt cele pentru care există titluri executorii emise de o instanță de judecată sau debitele angajatului față de unitatea de învățământ (nu față de terți)”, respectiv că, „în particular, cotizația sindicală, ratele la CAR și ratele la bănci nu se vor reține de către școli”, fără a face vreo distincție după cum cotizația sindicală a fost sau nu achitată deja de către salariații membri de sindicat.

Din acest punct de vedere, instanța constată că afirmațiile părților, potrivit cărora în prezent s-ar deduce cotizațiile sindicale din venitul salarial brut al angajaților din învățământul preuniversitar, nu par a fi confirmate de înscrisurile depuse la dosar, căci statele de plată (provenite de la unități de învățământ de pe raza altor județe), prezentate în ședința publică din 26.01.2012, nu dovedesc efectuarea deducerii în cadrul aplicației informatice EDUSAL, statele de plată cuprinzând mențiuni suplimentare față de cele din rubricile corespunzătoare din anexa nr. 2 la Ordinul comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, (referitoare la deducerea cotizației sindicale), iar sumele menționate în tabelele ce însoțesc aceste state de plată nu se regăsesc în rubrica aferentă deducerilor în discuție ori în recapitulația din final.

Or, instanța constată că prin contractele individuale de muncă încheiate cu salariații, depuse la dosar exemplificativ în ședința publică din 26.01.2012, unitățile de învățământ din cadrul Județului Timiș s-au obligat (la art.9) să achite direct prin serviciile financiar contabile proprii cotizația de membru de sindicat a fiecărui salariat, aceste contracte producând încă efecte juridice, de vreme ce au fost încheiate pe o perioadă nedeterminată, obligația în discuție fiind imposibil de executat, după implementarea aplicației informatice EDUSAL, aprobată prin actul administrativ în privința căruia s-a promovat cererea de suspendare.

Astfel fiind, instanța constată că este îndreptățită să conchidă că, cel puțin în aparență, datorită formei în care au fost concepute statele de plată din anexa nr. 2 la Ordin, preluate în aplicația informatică impusă de anexa nr. 4 la același act administrativ cu caracter normativ, acesta contravine dispozițiilor legale care vizează dreptul salariaților membri de sindicat de a beneficia de o deducere a cotizației sindicale din venitul bază de calcul al impozitului pe venitul din salarii.

Acest aspect se analizează ca un caz bine justificat de suspendare a executării actului administrativ în discuție, căci reprezintă o situație de fapt de natură să ridice îndoiele întemeiate asupra legalității sale, în sensul 2 lit. t din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la paguba iminentă a cărei constatare se impune conform art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004, reclamantul face referire la scăderea veniturilor sale obținute din cotizațiile sindicale, după intrarea în vigoare a ordinului comun, respectiv la scăderea veniturilor nete ale membrilor de sindicat, ca urmare a faptului că, datorită formei statelor de plată a drepturilor salariale, inclusă în anexa nr.2 la ordin, din baza impozabilă reprezentată de venitul brut al angajaților din învățământul preuniversitar nu a mai fost dedusă cotizația sindicală, cu consecința calculării unui impozit pe venit mai mare.

După cum s-a reținut în practica judiciară, art. 14 din Legea nr. 554/2004 impune analiza cerinței pagubei iminente în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, pe baza împrejurărilor de fapt și de drept prezentate de partea interesată.

În speță, reclamantul a invocat și a dovedit astfel de împrejurări concrete care ar justifica concluzia că executarea actului administrativ fiscal anterior soluționării în fond a acțiunii în anularea acestuia ar fi de natură a-i crea o pagubă iminentă, ce nu ar mai putea fi reparată, precum și de a crea o astfel de pagubă salariaților al căror interes comun îl reprezintă.

Astfel, reclamantul a depus la dosar extrase de cont aferente lunilor octombrie 2011-ianuarie 2012, care dovedesc că încasările sale au scăzut considerabil după intrarea în vigoare a ordinului a cărui suspendare se solicită, împrejurare ce se explică prin imposibilitatea creată de reținere a cotizațiilor sindicale pe statul de plată al salariaților și de virare a acestora în contul sindicatului, în condițiile în care nu a

fost legal reglementată o procedură pentru încasarea cotizațiilor sindicale de la membri, prin intermediul unităților școlare.

În egală măsură, instanța constată că imposibilitatea aparentă de a se opera deducerea cotizației sindicale din salariul net al angajaților din învățământul preuniversitar, potrivit art. 57 Cod fiscal, în condițiile în care rubrica aferentă a statelor de plată al căror model a fost inclus în anexa nr.2 la ordinul comun permite doar efectuarea deducerii personale la care face referire același text al Codului fiscal, este susceptibilă să modifice baza impozabilă pentru calculul impozitului pe venitul din salarii, să conducă la reținerea unui impozit mai mare, cu consecința diminuării salariului net al angajaților, aspect ce se analizează ca un prejudiciu material viitor și previzibil în sensul art. 2 alin.1 lit.ș din Legea nr.554/2004, echivalent unei pagube iminente ce justifică suspendarea executării actului administrativ ale cărui dispoziții conduc la crearea sa.

Din acest punct de vedere, instanța ia în considerare și faptul că, deși au susținut că deducerea cotizației sindicale din venitul brut al salariaților din învățământul preuniversitar operează pe baza chitanței doveditoare, după achitarea cotizației, pârâtele nu au dovedit în ce mod ar putea să fie realizată această deducere prin utilizarea rubricilor statelor de plată al căror model a fost cuprins în anexa nr.2 la ordin, respectiv prin folosirea aplicației informatice EDUSAL. Într-adevăr, instanța constată că înscrisurile doveditoare de care pârâtul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului se prevalează nu cuprind mențiuni privind deducerea cotizației sindicale, care să corespundă cotizațiilor încasate în mod direct de către sindicat, pentru a se putea concluziona că această deducere a operat efectiv.

Exemplificativ, instanța constată că în cazul statului de plată pe luna noiembrie 2011, de la Școala cu clasele I-VIII Botiza, a fost atașat un tabel privind cotizațiile achitate de salariați la 29.11.2011, însă în cazul acestor salariați sumele menționate în tabelul cu cotizații nu se regăsesc în rubricile corespunzătoare privind deducerea cotizației sindicale (a se vedea cazul numitului Petreuş Vasile, care a achitat în mod direct cotizația sindicală de 26 lei, această sumă nefiind în să înscrisă în rubrica privind deducerea cotizației sindicale, în acea rubrică fiind menționat doar CAS 5,5 % -172 lei, venit net - 2607 lei și impozitul pe venit de 16% -417 lei). Este evident că statele de plată menționate nu dovedesc în nici un mod deducerea cotizației sindicale, în sensul celor susținute de pârâți.

Aceeași situație se constată și în cazul statelor de plată pe luna decembrie 2011 de la Școala cu clasele I-VIII Sânnicolau Român, (a se vedea exemplul numitei Bradea Dana, menționată în tabelul privind cotizațiile sindicale cu suma de 8 lei achitată la 14.12.2011, în statul de plată la rubrica aferentă fiind menționat doar CAS 5,5% - 56 lei, venit net – 858 lei, deducere personală -250 lei, diferențe venituri pentru deducerea personală -608 lei și impozit pe venit -97 lei).

Instanța concluzionează că în cauză se verifică susținerile reclamantului potrivit cărora în forma în care au fost aprobate statele de plată a salariilor lunare ale personalului din învățământul preuniversitar, cuprinse în anexa nr.2 la ordinul comun, preluate în aplicația informatică EDUSAL impusă prin anexa nr.4 la acest ordin, sunt de natură să creeze o pagubă iminentă atât reclamantului cât și membrilor de sindicat în interesul comun al cărora acesta acționează.

Ca atare, instanța apreciază că în cazul concret de față, consecințele economice ale executării ordinului comun, anterior stabilirii legalității acestuia de către instanță, ar fi mult mai grave decât riscul pe care îl implică suspendarea efectelor sale până la soluționarea în fond a cauzei. Conchizând că reclamantul a dovedit îndeplinirea celor două condiții impuse cumulativ prin art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pentru admiterea cererii de suspendare, instanța urmează să o admită și să dispună suspendarea executării

anexelor nr. 2 și 4 ale Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, privind validarea fluxurilor financiare pentru cheltuielile de personal din învățământul preuniversitar de stat, până la pronunțarea instanței de fond.

În baza art. 274 Cod procedură civilă, se va lua act că părțile nu au solicitat cheltuieli de judecată în cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite cererea promovată și precizată de reclamantul Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș împotriva pârâților Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Finanțelor Publice.

Dispune suspendarea executării anexelor nr. 2 și 4 ale Ordinului comun al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Finanțelor Publice nr. 4576/11.07.2011 – 230/18.10.2011 – 2445/15.09.2011, privind validarea fluxurilor financiare pentru cheltuielile de personal din învățământul preuniversitar de stat, până la pronunțarea instanței de fond.

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Cu drept de recurs în termen de 5 zile de la comunicare.

Pronunțată azi, 27.01.2012 în ședință publică.

**PREȘEDINTE
R C**

**GREFIER
F C**

Se comunică:

Reclamant: Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș
- Timișoara, ..

Pârât: Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului-București, ..
Ministerului Administrației și Internelor –București, ..
Ministerului Finanțelor Publice –București, ..

Red.RC – 30.01.2012

Thred.FC -30.01.2012

- 6 ex,

